

מקור המאמר בזהר פרשת תצווה דף קפא ע"א-ב
העובד כראוי זוכה לתקן ולייחד

וְאַתָּה הַקָּרֵב אֵלַיךָ וְגו'. (שמות כח). אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, לֹא שִׁמְשׁ מִשֶּׁה (הַשְּׁמֵשׁ) (שֶׁהוּא שְׁמֵשׁ) בְּלִבָּנָה עַד שֶׁנִּכְלַל בְּכָל הַצְּדָדִים בְּסוּד אוֹת ו', כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוּ. בֵּא וּרְאֵה מֵה כְּתוּב, מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְכַהֵנוּ לִי. לְכַהֵן לִי לֹא נֶאֱמַר, אֱלֹא לְכַהֵנוּ לִי, לְשִׁמוּשׁ שְׁלוֹ, לְשִׁמוּשׁ שֶׁל אוֹת זוֹ, לְשִׁמוּשׁ שְׁלוֹ וְדֹאֵי. זוֹ אוֹת ה', לְהַעֲלוֹת וּלְשִׁמְשׁ ו' בְּה', לְהִיּוֹת הַכֹּל אֶחָד. אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּכְנָסוּ וַיֵּצְאוּ וַיִּדְעִים בְּסוּד הַדְּרָכִים שֶׁל הַתּוֹרָה לְלַכֵּת בְּדֶרֶךְ אֱמֶת.

מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. לְמָה מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל? אֱלֹא הַכֹּל לֹא נִקְרָא לְהִיּוֹת אֶחָד כְּמוֹ שֶׁצָּרִיךְ, אֱלֹא מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. שֶׁהָרִי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל קִיָּמִים לְמַטָּה, לְפִתּוֹחַ דְּרָכִים וּלְהָאִיר שְׁבִילִים וּלְהַדְלִיק גִּירוֹת, וּלְקָרֵב הַכֹּל מִמַּטָּה

לְמַעַלָּה לְהִיּוֹת הַכֹּל אֶחָד, וּמִפְּנֵי כֶּךָ כְּתוּב (דְּבָרִים ז) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בְּה' וְגו'.

וְאַתָּה הַקָּרֵב אֵלַיךָ וְגו'. (שמות כח) אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, לֹא שִׁמְשׁ מִשֶּׁה (נ"א שְׁמֵשׁ) (נ"א דֹאֵהוּ שְׁמֵשׁ) בְּסִיְהָרָא, עַד דְּאַתְּכְּלִיל בְּכָל סְטָרִין בְּרוּזָא דו', כְּמָה דְּאוּקִימָנָא. תָּא חַזִּי, מַה כְּתִיב, מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְכַהֵנוּ לִי. לְכַהֵן לִי לֹא כְּתִיב, אֱלֹא לְכַהֵנוּ לִי, לְשִׁמוּשׁא דִּילִיהּ, לְשִׁמוּשׁא דְּאַת דָּא, לְשִׁמוּשׁא דִּילִיהּ וְדֹאֵי. לִי דָא אַת ה', לְאַעֲלָא וּלְשִׁמוּשׁא ו' בְּה', לְמַהוּי כְּלָא חַד. וְכַאֲיִן אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל, (דף קפ"א ע"ב) דְּעָאֵלוּ וְנִפְקוּ, וַיִּדְעִי בְּרוּזָא דְּאַרְחוּי דְּאוּרִייתָא, לְמַהֲךָ בְּאַרְחַ קְשׁוּט.

מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲמַאי מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. אֱלֹא כְּלָא לֹא אַתְּקָרִי לְמַהוּי חַד כְּדָקָא יְאוּת, אֱלֹא מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. דְּהָא בְּנֵי יִשְׂרָאֵל קִיָּמִי לְתַתָּא, לְאַפְתָּחָא אַרְחִין, וּלְאַנְהָרָא שְׁבִילִין, וּלְאַדְלָקָא בּוּצִינִין, וּלְקָרְבָא כְּלָא מִתַּתָּא לְעֵילָא, לְמַהוּי כְּלָא חַד, וּבְגִינִי כֶּךָ כְּתִיב (דְּבָרִים ז) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בֵּי' וְגו'.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הַכֹּל הוּא קָרוֹב לְמִי שִׁיּוּדַע לְיַחַד הַיַּחֲוֹד וְלַעֲבֹד לְאֲדוֹנּוֹ, שֶׁהָרִי בְזִמְזוֹן שֶׁנִּמְצָא קָרְבָן כְּמוֹ שְׁצָרִיף, אִזּוֹ מִתְקָרֵב הַכֹּל כְּאַחַד, (הַדְרָגוֹת כְּלוֹן כְּאַחַת) וְהָאֶרֶת הַפְּנִיּוֹת נִמְצָאָת בְּעוֹלָם בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ, וְנִכְנַע וְנִסְתַּר הַצַּד הָאֲחֵר, וְשׁוֹלֵט הַצַּד שֶׁל הַקְּדוּשָׁה בְּאוֹר וְשִׁמְחָה. וְכֹאֲשֶׁר הַקָּרְבָן לֹא נִמְצָא כְּמוֹ שְׁצָרִיף, אוֹ שֶׁהַיַּחֲוֹד לֹא הָיָה כְּמוֹ שְׁצָרִיף, אִזּוֹ הַפְּנִיּוֹת עֲצוּבוֹת, וְאוֹר לֹא נִמְצָא, וּמִתְכַּסֶּה הַלְּבָנָה, וְשׁוֹלֵט הַצַּד הָאֲחֵר בְּעוֹלָם (שֶׁלֹּא נִחְרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ אֶלָּא מִפְּנֵי וְכוּ'), מִפְּנֵי שֶׁאִין מִי שִׁיּוּדַע לְיַחַד הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ כְּמוֹ שְׁצָרִיף.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא נִסָּה אֶת אֵיּוֹב וְלֹא בָּא עִמּוֹ בְּנִסְיוֹן כְּנִסְיוֹן שֶׁל שָׂאֵר הַצְּדִיקִים, שֶׁהָרִי לֹא כָּתוּב בּוֹ וְהָאֱלֹהִים נִסָּה אֶת אֵיּוֹב, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב בְּאַבְרָהָם (בְּרֵאשִׁית כב) וְהָאֱלֹהִים נִסָּה אֶת אַבְרָהָם. שֶׁהוּא בְּיָדוֹ הַקָּרִיב אֶת בְּנוֹ יַחֲוִדוֹ אֵלָיו. וְאֵיּוֹב לֹא נִתֵּן לוֹ וְלֹא מָסַר לוֹ כְּלוּם, וְלֹא נֶאֱמַר לוֹ. עוֹרֵר אֶת הַמִּקְטָרֵג עָלָיו מֵה

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כֹּלֵי אֵיּוֹב קָרִיבָה, לְמֵאן דִּידַע לְיַחַד יַחֲוֹדָא, וְלִמְפַלַּח לְמֵאֲרִיָּה, דְּהָא בְּזִמְזוֹן דְּאַשְׁתַּכַּח קָרְבָּנָא כְּדָקָא יְאוּת, כְּדִין אֲתִקְרִיב כֹּלֵי כַּחֲדָא, (נ"א דְרָגִין כְּלָחוּ כַּחֲד) וְנִגְהִירוּ דְאַנְפִּין, אֲשֶׁתַּכַּח, בְּעֵלְמָא בְּבִי מִקְדִּישָׁא, וְאַתְּכַפֵּיא וְאַתְּכַסֵּיא סְטָרָא אַחְרָא, וְשְׁלִיט סְטָרָא דְקְדוּשָׁא בְּנִגְהִירוֹ וְחִידּוֹ. וְכֹד קָרְבָּנָא לֹא אֲשֶׁתַּכַּח כְּדָקָא יְאוּת, אוֹ יַחֲוֹדָא לֹא הוּי כְּדָקָא יְאוּת, כְּדִין אַנְפִּין עֲצִיבוֹ. וְנִגְהִירוֹ לֹא אֲשֶׁתַּכַּח, וְאַתְּכַסֵּיא סִיְהָרָא, וְשְׁלִטָא סְטָרָא אַחְרָא בְּעֵלְמָא, (נ"א דְלֹא אֲתַחְרִיב בִּי מִקְדִּישָׁא אֶלָּא בְּגִין וְכוּ') בְּגִין דְלֹא אֵית מָאן דִּידַע לְיַחַדָּא שְׁמָא קְדִישָׁא, כְּדָקָא יְאוּת.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, קְדִישָׁא בְּרוּךְ הוּא לֹא נִסָּה לְאֵיּוֹב, וְלֹא אֶתְא עִמּוֹה בְּנִסְיוֹנָא, כְּנִסְיוֹנָא דְשָׂאֵר צְדִיקָיָא, דְּהָא לֹא כָּתִיב בֵּיהּ וְהָאֱלֹהִים נִסָּה אֶת אֵיּוֹב, כְּמָה דְכָתִיב בְּאַבְרָהָם (בְּרֵאשִׁית כב) וְהָאֱלֹהִים נִסָּה אֶת אַבְרָהָם. דְּאֵיּוֹב בְּיָדֵיהּ אֶקְרִיב לְבָרִיָּהּ יַחֲוֹדָא לְגַבִּיָּהּ. וְאֵיּוֹב לֹא יָהִיב לִיהּ וְלֹא מָסַר לִיהּ כְּלוּם. וְלֹא אֲתַמַּר לִיהּ, אֲבָל אֲתַמָּסַר בְּיָדָא דְמִקְטָרָנָא, בְּדִינָא דְקוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא. דְּאֵיּוֹב

אֲבָל נִמָּסַר בְּיַד הַמִּקְטָרֵג כְּדִין שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. שֶׁהוּא שֶׁהוּא לֹא רָצָה. שֶׁהָרִי בְּכֹל זְמַן בָּא הַמִּקְטָרֵג הַהוּא לְעוֹרֵר

אֶתְעַר לְהֵהוּא מְקַטְרָנָא לְגַבִּיָּה, מַה דְּאִיהוּ לֹא
 בְּעָא. דְּהָא בְּכַל זְמַנָּא אַתָּא הֵהוּא מְקַטְרָנָא
 לְאַתְעָרָא עַל בְּנֵי נְשָׂא, וְהָכָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא
 אֶתְעַר לְגַבִּיָּה, דְּכַתִּיב, (אִיּוֹב א) הַשְּׁמֵתָ לְבָךְ עַל עֲבָדֵי
 אִיּוֹב. אֲבָל רָזָא עֵמִיקָא אִיהוּ.
 עַל בְּנֵי אָדָם, וְכַאן הַקְדוּשׁ
 בְּרוּךְ הוּא עוֹרֵר אוֹתוֹ עָלָיו,
 שְׁכַתוֹב (אִיּוֹב א) הַשְּׁמֵתָ
 לְבָךְ עַל עֲבָדֵי אִיּוֹב. אֲבָל
 סוּד עֵמֶק הוּא.

ספר אור הזהר (עמוד 168)

פוח נקרא ספר הזהר – פי מזהירים כל הלומדים בו

ובפרשת בהעלותך והמשכילים יזיירו בזהר הרקיע אליו אינו דקא משתדליו בזהר דא, דאקרי ספר הזהר מפרש שנקרא ספר הזהר פי מזהירים כל הלומדים בו אבל תקונים מאי טעמה אם נאמר לפי דביה תליא תקונא דעלאין ותתאין דמלאכין ודנשמתין ודשכינתא כמו שכתוב בריש הקדמת התקונים (דף א' ריש עמוד ב') וזה לשונו ורשותא אתיהיב לאלין נשמתין דאתתרכו מאתרייהו בתר קודשא בריך הוא ושכינתיה, לקננא בהאי חבורא, דאתמר בה (משלי כז י) כצפור נודדת וכו' ובזהר פרשת תרומה בזמנא דישאל משתדליו באורייתא האי עת מהימנותא מתתקן בתקונא ומתקשטת וכו' זה לא יספיק פי אמה משתדליו באורייתא באיזה ספר שיהיה וכן אמר בדף א' בנובר לעיל זכאה איהו מארי מתיבתא מארי מדרש מארי תורה, דגם צפור מצאה בית (תהלים פד ד), בית דנשמעין בו דברי תורה וכו' הרי מפרש שכל דברי תורה יש בהם סגולה זו לתקן לה בית ולתקנא בקישוטהא. ומה נשתנה ספר התקונים מהאחרים ורבינו הגדול האר"י זכרוננו לחיי העולם הבא דלי לן חספא ומיד תותה אשכחנא מרגינתא ההוא אמר מה טעם הרשב"י זכרוננו לחיי העולם הבא מפרש בספר התקונים כל הפסוקים והתבות וחדושים הכל במספר קטן מה שלא עשה בספר הזהר פי נודע פי חשבון קטן היא מסוד הקטנות וכי קצרה ידו לבנות חדושויו על יסוד מספר גדול ותנן הוא זכרוננו לחיי העולם הבא שפונת הרשב"י בספר התקונים העקר לתקן עולם העשיה שכל מספר קטן הוא בעשיה פי שם קלפות תקיפין ועשיה אין בה כי אם מקרא וחדושי תורה שבה כלם במספר קטן לכן כדי לתקן עולם העשיה בנה יסודותיו על מספר קטן בכונה מכוננת לזה עד כאן לשונו האר"י זכרוננו לחיי העולם הבא.

אם בן גם אנו ענינו בתריה דהינו טעמא שקרא שמו תקונין הנם שכל דברי תורה מתקנים השכינה הנה עקר התקון הוא בעולם העשיה שבה מדור הקלפות והשכינה צריכה לירד לעמקם להעלות הניצוצות ולאסוף נדחיה אליה ואם בן צריך כח גדול כדי לתקנה ולהעלותה מהעשיה ששם הקלפות תקיפין ואם עלתה מהעשיה תקונה מן יצירה נקל הרבה מעשיה ומכל שכן אם לתקנה בבריאה ששם הרע מועט ואינו כמו ביצירה ועשיה וכמו שכתב הרב בסדר חמר הטמאות ואם בן ישתבח ויתפאר מי שמעלה אותה מהעשיה יותר מהמעלה אותה מהיצירה ובריאה וכו' ומטעם זה ישתנה לשבח ספר זה לקרות לו ספר תקונים פי תקוני העשיה עקר כל תקוניה ואם לא תתקן ותעלה מהעשיה איך יהיה תקון יצירה ובריאה כי תחלת הכל הוא תקון עשיה וכו' הנה מצינו ועלה בידינו טעם הגון לשם ספר התקונים שכל פונת הרשב"י לתקן השכינה בעולם העשיה פי מלכות מקננא באפן שהיא עשיה.

(כפא מלך בהקדמה)